

[Veien.]

at det skal stryges, forekommer det mig, der ses bort fra rent menneskelige Følelser, og at man lader den tørre Jura komme frem i første Række. Dette forekommer mig forkert, og derfor vil jeg anbefale, at man stemmer imod Ændringsforslag Nr. 45.

Med Hensyn til Spørgsmaalet om Fratagelse af Sagføreres Mødeberettigelse kan jeg kun udtale min Glæde over, at Udvalget nu er enedes om sammen med Justitsministeren at foreslaa denne Bestemmelse strøget gennem Ændringsforslag Nr. 42. Dette Spørgsmaal viser, hvor let der i et Udvalg, og ogsaa i Rigsdagen, kan vedtages skæbnesvangre Bestemmelser.

Sidste Foraar gik Forslaget ud paa, at naar en Sagfører 3 Gange i Løbet af 3 Aar i Anledning af sin Procedure for Højesteret eller Landsret er idømt Rettergangsbøde efter § 327, jfr. §§ 324 og 325, kan Justitsministeren fratage ham Retten til at give Møde for Højesteret og Landsret i en Periode af 5 Aar og; dersom de nævnte Betingelser paa ny skulde komme til at foreligge, for bestandig. I Bemærkningerne til foranførte Paragraf hedder det: „Naar Sagførernes Møderet udvides, . . . skønnes det paa krævet at skabe en Garanti som den foreslaaede mod urimelige Søgmaal.“

Denne Bestemmelse blev i forrige Samling foreslaaet af et Flertal i Udvalget paa 10 Medlemmer. Det er min Opfattelse, at det vilde have sat en Plet paa Sagførerstanden, hvis man havde gennemført en saadan Bestemmelse om at fratage Sagførerne deres Mødeberettigelse. Efter min Mening varetager Sagførerstanden sine Opgaver paa en Maade, som Befolkningen kan være tjent med; det er det almindelige; efter min Mening er Sagførerstanden ogsaa absolut lige saa hæderlig, dygtig og samvittighedsfuld i Udførelsen af sin Gerning som enhver anden Stand her i Landet. Det, vi stod i Begreb med at gennemføre, var en fuldstændig Undtagelseslovgivning overfor en enkelt Stand, og det vilde efter min Mening paa ingen Maade være i Befolkningens Interesser. Det, der er i Befolkningens Interesse, er, at vi har en af Domstolene uafhængig Sagførerstand.

Der er et andet Spørgsmaal, som har været fremme i Relation til Ændringsforslag Nr. 93, det er Spørgsmaalet om Forsvarerens Opgave; det foreslaas efter Forslag til § 737 at indføje som ny Paragraf, § 738 a:

„Det er Forsvarerens Opgave at fremkalde den for Tiltalte mildeste Afgørelse, der er forenelig med Respekten

for den gældende Lov og de foreliggende Kendsgerneinger.“

Det ærede Medlem Hr. Pürschel omtalte i de Bemærkninger, det ærede Medlem gjorde for lidt siden, ogsaa denne Bestemmelse. Ved anden Behandling i Marts i Aar stillede et Mindretal, Vagn Bro, Pürschel og C. J. F. Sven følgende Ændringsforslag til samme Paragraf:

„Forsvareren bør ikke blot bestrebe sig for, at Sigtede ikke straffes uretfærdigt, men bør ogsaa have for Øje, at Sigtede ikke frifindes i Tilfælde, hvor det staaer Forsvareren klart, at Retfærdigheden derved krænkes.“

Dette Ændringsforslag gik efter min Mening meget videre med Hensyn til at paalægge Forsvareren Pligter end det Ændringsforslag, der nu foreligger. I det Ændringsforslag, der nu foreligger, er der, som ærede Medlemmer vil have lagt Mærke til, Tale om Tiltalte, medens der i Ændringsforslaget fra forrige Samling var Tale om Sigtede, og i alle Tilfælde efter min Formening er det betydelig skarpere, naar der er Tale om Sigtede, end naar der er Tale om Tiltalte.

I det hele og store skal vi være meget forsigtige med at paalægge Forsvareren bestemte Pligter; det er af fundamental Betydning, at Forsvareren er saaledes stillet overfor Sigtede eller Tiltalte, at han har Sigtedes eller Tiltaltes fulde Tillid; Sigtede eller Tiltalte bør kunne udtale sig til sin Forsvarer om de forskellige Spørgsmaal uden at behøve at være bange for, at de Udtalelser, han fremkommer med, bliver brugt mod ham i Retten.

Der er et andet Spørgsmaal, som hænger sammen hermed, det er Forsvarerens Vidnepligt. Det forekommer mig absolut rigtigt, at Lovgivningen begrænser Forsvarerens Vidnepligt det mest mulige. I Retsplejelovens § 769, saa vidt jeg husker, har vi ogsaa en Bestemmelse, der meget stærkt begrænser Sagføreres og Forsvareres Vidnepligt. Jeg har kunnet gaa med til dette Ændringsforslag, idet det forekommer mig, at det i ret væsentlig Grad tager Brodden af den Forpligtelse, der paalægges Forsvareren med Hensyn til hans Opgave som Forsvarer.

Der findes under Nr. 68 et Forslag om Retsstenografer. Vi havde i sidste Samling — jeg henviser til Tillæg B. for 1930—31, Sp. 2593 — et Forslag, som gik ud paa, at

„Justitsministeren bemyndiges til at autorisere Stenografer til Optagelse af stenografisk Gengivelse af Retsforhandlinger og til at fastsætte Regler om Verdelaget for saadan Virksomhed“.